

PRESTEN OG KLOKKEREN

„AF VEIEN, AF VEIEN, HER
KOMMER SELVE PRESTEN“

Der tog kongen imod ham ude i svalen baade med krone og spir, og var saa gild at det lyste og lavde af ham.

„Nu, er du der?“ sa kongen.

Ja, han var da det, det var sikkert nok.

„Sig mig nu først,“ sa kongen, „hvor langt er det fra øster til vester?“

„Det er en dagsreise det,“ sa klokkeren.

„Hvorledes det?“ sa kongen.

„Joho, solen gaar op i øster og ned i vester, og det gjør den snildt paa en dag,“ sa klokkeren.

„Ja, ja,“ sa kongen. „Men sig mig nu,“ sa han, „hvad mener du vel jeg er værd, slig som du ser mig her?“

„Aa, Kristus blev takseret for tredive sølvpenger, saa jeg tør vel ikke sætte dig høiere end til ni og tyve,“ sa klokkeren.

„Naa, naa!“ sa kongen. „Siden du er saa klog paa alle slag, saa sig mig hvad det er jeg tænker nu?“

„Aa, du tænker vel det er presten som staar for dig, men skam faa mig, tænker du ikke feil, for det er klokkeren,“ sa han.

„Naa, saa reis — hjem med dig, og vær du prest og lad ham bli klokke,“ sa kongen, og saa blev det.

STUDIE FRA BJØLSTAD